

дигна националното съзнание у българитѣ. За появата на тая пиеса българското общество има да благодари и Д. А. Иванову. Прѣзъ 1876 год. Ивановъ е билъ секретаръ на Букурещкото женско благотворително дружество, събиралъ помощи да изпраща доброволци въ Сърбия. Не по-малка е и дѣятелността му прѣзъ врѣме на войната въ 1877 год., както и прѣзъ сърбско-българската война въ 1885 год. Неговиятъ патриотизмъ се прояви още повече слѣдъ освобождението на България и се изрази въ онова благородно усилие, което той прояви за да уреди смѣтките на всички благотворителни дружества, които бѣха вложили капиталитѣ си въ кантората на Евл. Георгиевъ, а слѣдъ смъртта на тоя послѣдния, Д. А. Ивановъ настоя да се прѣнесатъ въ България тѣзи капитали, отъ доходитѣ на които днесъ се издържатъ въ училища и университети много млади българи.

Отъ непрѣстаненъ трудъ по уредбата и дѣлата на покойния вече Евл. Георгиевъ, Д. А. Ивановъ падна боленъ прѣзъ 1898 год., та се видѣлъ принуденъ на отиде въ странство на лѣкуване и въ 1902 год. той се помина въ Давосъ-плацъ (Швейцария); тѣлото му е прѣнесено въ Букурещъ, къдѣто е и погребено и надъ гроба му е издигнатъ скромненъ паметникъ. Д. А. Ивановъ се женилъ, но нѣмалъ наслѣдници.

Като вѣнецъ на неговата обичъ къмъ отечеството му е и обстоятелството, гдѣто той почти на смъртно легло е написалъ завѣщанието си, въ което отдѣля отъ имотитѣ си 100,000 лева за фондъ на името на родителитѣ си „Ангелъ и Тодора Иванови“: отъ доходитѣ на тоя фондъ, оставенъ подъ управлението на Министерството на Просвѣщението, да се даватъ на ученици отъ Свищовъ стипендии въ България или странство.
